

[Morten Lange.]

tidspunkt, da vi vedtog loven, ikke tallene for studenterne i 1961; men lad nu det være — der var faktisk ca. 36.000. Nu må man så spørge sig selv: hvor mange skal den nye lov dække? Den højtærede minister har stillet forslag om, at der skal nogle flere kategorier ind; det er ikke de store sager, men dog nogle tusinde ekstra. Jeg er enig med ham i det rigtige heri. Men når jeg lægger dem oven på det optalte antal studerende, vi kan konstatere for året 1963-64, og når jeg dertil lægger den forventede stigning i 1964-65, kommer jeg efter en forsigtig beregning til, at de 98 mill. kr. nu skal fordeles blandt 56.000 studerende. Vi kan diskutere en 500 mand fra eller til, men jeg tror ikke, der kan være stort mere at sige til dette tal — det kan meget nemt ske, at jeg har været for forsigtig.

Når dertil kommer, at prisstigningen i perioden har været noget i retning af en snes procent, og at vi, selv om vi ikke har den store inflationsgalopade i øjeblikket, dog kan forvente en yderligere prisstigning, vil det sige, at selv om man kun tager en pristasstigning på de 20 pct., der gælder for landet som helhed, og ikke tager hensyn til de særlige studentervanskeligheder med værelser, der er steget mere, og med lærebøger, der er steget mere, kommer vi til, at en ajourføring efter principperne for 1961 ville have ført til et tal på ca. 112 mill. kr. for 1964-65. Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Ninn-Hansen — det er så dejligt, at vi kan være enige en gang imellem — i, at vi da bliver nødt til også at tænke lidt på 1965-66, for jeg har ikke nogen tro på, at vi har et nyt lovforslag klar efter nye og endnu mere klare principper, som vi kan acceptere, og som kan komme i virksomhed, således at uddelingerne i 1965-66 kan ske efter disse principper. Med andre ord: en ajourføring vil betyde, at vi skal noget højere op end af ministeren foreslået, og hvad angår det kommende år, 1965-66, må vi endda se på, om vi ikke skal højere op endnu.

Nå ja, men man kan vel sige, at så længe der kun er sådan en god halv snes millioner imellem socialistisk folkeparti og ministeren, er det ikke udtryk for en national katastrofe, og det mener jeg også der er noget i.

Det er egentlig ikke beløbets størrelse, jeg er meget rystet over. Jeg er i virkeligheden langt mere bekymret for, at ministeren er skredet til en ændring i relationen mellem lån og legater, uden at der, så vidt jeg kan se — hverken i hans fremsættelsestale eller andetsteds — er gennemført noget, der minder om en argumentation for, at denne ændring skal ske.

Det er jo ikke noget, der er sådan en helt ny sag. Vi diskuterede det ned til en halv million kroners flytning fra lån til legater, da vi vedtog loven i 1961. Intet var tilfældigt; det var omhyggeligt forberedt, der var en omhyggelig kommissionsbetænkning som grundlag for fordelingen. Da vi sidste år diskuterede vort forslag til beslutning, sagde den højtærede minister, at hvad angik spørgsmålet om fordelingen mellem lån og legater, var det naturligvis noget, som trængte til en meget omhyggelig undersøgelse, inden man lagde sig fast på et eller andet. Ja men det er da rigtigt; det kan godt ske, at vi skal undersøge spørgsmålet. Vi har i finansudvalget fra vor side været med til at bevilge penge til en sådan undersøgelse, men er der foretaget nogen undersøgelse mellem loven af 1961 og lovforslaget af i år? Jeg har ikke set noget til den slags materiale.

Vi glæder os til i udvalget at få ministerens fortrolige materiale, som de sagkyndige har givet ham, for hvorfor vi skal foretage denne ændring. Blandt de sagkyndige kan imidlertid, så vidt jeg kan se, ikke være formanden for stipendieudvalget ved Københavns universitet, professor Lundsgaard, af hvem jeg med formandens tilladelse vil bringe et kort citat. Det er taget fra Studenterbladets oktobernummer 1963, hvori professoren udtaler ønsket om,

„at man i hvert fald ikke forrykker forholdet mellem lån og legat, så lånene kommer til at udgøre mere end de 37 pct.“

Det er efter min mening en sagkyndig udtalelse, og det ville være meget interessant at få at vide, hvilken anden sagkundskab den højtærede undervisningsminister har mobiliseret.

Der er altså formodningsvis ingen undersøgelser og heller ingen argumenter. I ministerens fremsættelsestale, som jeg har læst,